

Vychází nové číslo časopisu ERA21 - 1/2014

Author: SF/pb | Published: 25.02.2014

Dnešní praxe památkové péče je plná rozporů. I toto číslo časopisu ERA21 přináší různé, často protichůdné pohledy. Otázka kompetencí jednotlivých oborů a hledání modu vivendi je dnes aktuální více než kdy jindy. Proto jsme dali slovo jak praktikujícím architektům, tak těm ve službách památkové péče, stejně jako historikům umění. Ne všechny architektonické počiny minulých let si zaslouží zvláštní pozornost. Není však snadné definovat, co je pro náš vývoj důležité. Vždy je lepší zachránit něco, co se později ukáže jako méně významné, než nechránit nic a pro budoucnost ztratit vše. A co je paměti hodné, je hodné i naší péče.

Vážené čtenářky, vážení čtenáři, ERA21 vstupuje do nového roku nejen s inovací grafiky titulní strany, ale i s novou rubrikou Detail, v níž se budeme pravidelně zaměřovat na aktuální realizace. Na českou scénu se tak vrací architektonické recenze, v poslední době vcelku zanedbávané. Snad budou dobře sloužit.

Inspirativní čtení vám přeje
FILIP LANDA, odpovědný redaktor

Památkářovo hoře

Roman Čerbák

Když někomu řeknu, že mám poloviční úvazek na „památku“, bývají reakce dvojí: přezíravé znechucení či shovívavá lítost. Ano, památkáři moc oblíbení nejsou, bohužel si za to často mohou sami. Asi i tím, že stojí proti současnému ekonomickému systému - rychlé spotřebě, nakupování, vyhazování, střídání. Jsou přitom ochránci našeho životního prostředí - města. Měli by se snažit udržet centra živá, i když dnešní síly jsou spíš odstředivé. Měli by dokázat rozpoznat kvalitu starého a chránit ji, stejně jako kvalitu nového a nebránit jí; jsou to spojené nádoby.

Vždy s úlevou studuji projekt, který se snaží zachovat původní špaletová okna s kazetovým ostěním a mramorovými parapety. Většinou je ale praxe opačná: výrobce perfektních plastových oken, majitel požadující, aby už konečně do bytu netáhlo, a projektant, který chce rychle vydělat a jít o dům dál; ti všichni vás proklínají. Jistě, je to obraz doby a ukazatel kultivovanosti společnosti.

Neobhajuji fundamentální staromilství, ale mám pocit, že je občas potřeba obhajovat zdravý rozum. Nejen proto, že přítomnost je minulost budoucnosti, by architekti a památkáři měli mít společný cíl - co možná nejkvalitnější novostavby či rekonstrukce. Třeba i kontrastně výrazné, ale zároveň kontextuálně citlivé. Kolik architektů je toho schopno? A kolik stavebních inženýrů, kteří u nás zpracovávají drtivou většinu projektů? A kolik památkářů se nezalekne, kvalitu rozpozná a projekt posvěť? Jistě, je to obraz vzdělávacího systému a nastavených pravidel společnosti. Přál bych si, aby se ochranou památek společnost více zabývala, aby své kulturní dědictví nepovažovala za přítěž a aby se památkám věnovalo více mladých lidí. S klidným svědomím jim to ale doporučit nemůžu. Často je to boj s větrnými mlýny, byrokracií, nebo jen obyčejnou hloupostí. Na všech frontách.

25.02.2014 15:01, SF/pb